

Het meisje op perron 1

Een moeder moet een onmogelijke
keuze maken om haar
kind te redden.

GILL THOMPSON

1

Hampstead, Londen

Zelfs vanonder Wills bed kon Pamela Hugh nog horen schreeuwen. Ze stak haar hand nog een extra centimeter uit en kromp even in elkaar bij de pijn die ze in haar arm voelde, maar uiteindelijk vonden haar graaiende vingers de sok. Vervolgens schoof ze weer achteruit, zodat zowel zij als de sok onder de doorzakkende onderbuik van het bed vandaan bevrijd werd.

‘Ik kom al!’ Ze schudde even aan de sok. Wat een dikke laag stof. Haar zoon was maar vier weken thuis geweest en Joost mocht weten hoe die sok daar was beland. Maar nu had hij in elk geval wel weer een compleet paar. Ze tilde het deksel van zijn koffer omhoog, vond de andere sok – hij had nooit de moeite genomen om zelf naar het missende exemplaar op zoek te gaan – en rolde het tweetal tot een nette bal, waarna ze het bolletje een plekje aan de zijkant van de koffer gaf. ‘De koffer is gepakt, Hugh,’ riep ze, terwijl ze het deksel dichtdrukte.

Er klonk een geluid van vlugge voetstappen op de trap en niet veel later stormde Hugh de kamer binnen. ‘Will zit al in de auto,’ ze hij, terwijl hij de koffer optilde. ‘Lieve help, Pamela. Wat heb je hier in vredesnaam allemaal in gestopt?’

Pamela pakte het andere handvat beet en volgde haar man naar de overloop. ‘De school heeft me gevraagd om voor het nieuwe seizoen ook zijn cricketbat en -handschoenen in te pakken, weet je nog? Zodat de jongens kunnen trainen.’ Ze had Will mee naar Harrods genomen om een cricketoutfit

te kopen. Pamela glimlachte bij de herinnering aan hoe haar zoon de paskamer uit was gelopen en net had gedaan alsof hij een bal naar Hugh gooide, die op zijn beurt had gespeeld dat hij hem terugvloog. Wat een geluk dat Will Hughes sterke, slanke lichaam had geërfd en goed in sport was. Pamela had zich suf gepiekerd toen hij op Cheam begon, zo bang was ze geweest dat hij gepest zou worden. Maar gelukkig had zijn bekwaamheid in teamsporten hem veel respect onder zowel de andere jongens als hun docenten opgeleverd en zat hij er inmiddels helemaal op zijn plek.

Het viel nog niet mee om de koffer de trap af te krijgen. Het ding stootte meer dan eens tegen haar knieën. Ze hoopte maar dat er nu geen ladders in haar kousen kwamen. Hugh zou een rolberoerte krijgen als ze straks ook nog eens naar boven moest rennen om een nieuw paar te halen, maar gelukkig had ze die verraderlijke veerkracht van de zijde nog niet gevoeld. Bovendien hing haar jurk toch tot over haar kuit, dus zolang ze bleef staan, zou er niets te zien zijn. En trouwens, ze zouden waarschijnlijk toch niet al te lang op school blijven rondhangen – een snelle knuffel, absoluut geen tranen en voor ze het wisten was Will er al vandoor naar zijn vrienden en zaten Hugh en zij weer in de auto voor die droevige, stille rit naar huis.

‘Waar is Kitty eigenlijk mee bezig?’ vroeg Hugh toen hij de koffer van haar overnam en door de voordeur manoeuvreerde.

‘Koken. We krijgen vanavond de Pallisers te eten, weet je nog?’ Hugh nodigde vaak gasten uit op de avonden dat ze Will hadden weggebracht. Pamela verdacht hem ervan dat hij dat deed in de hoop dat zij op die manier haar gedachten een beetje kon verzetten en Will niet zo zou missen.

‘Ze had ons alsnog even kunnen komen helpen.’

‘Het is al goed.’ Pamela pakte het handvat weer beet en samen tilden ze de koffer de oprit over. ‘We zijn er toch al bijna.’ Het gaf haar altijd een beetje een ongemakkelijk gevoel om Kitty haar klusjes te laten opknappen. Ze wist dat ze

Kitty meer als een bediende moest behandelen en minder als vriendin, maar het voelde gewoon niet goed om een andere vrouw bevelen te geven. In haar jeugd waren ze altijd gewend geweest om mama te helpen. Ze hadden toen absoluut niet genoeg geld gehad voor bedienden. Maar zelfs al hadden ze dat wel gehad, dan hadden de mensen om hen heen hen waarschijnlijk van hooghartigheid beschuldigd.

Ze liet zich naast Will op de achterbank glijden, terwijl Hugh ondertussen het deksel van de kofferbak dichtsmeed. Ze legde haar arm om haar zoon heen en hij boog zich naar haar toe voor een knuffel. Pamela slikte. Ze vreesde de dag waarop Will haar geen knuffels meer zou willen geven, of er moeite mee zou krijgen dat ze zijn dikke, donkere haar gladstreek. Zelfs nu kroop hij nog weleens tegen haar aan op de bank, of drukte zijn warme lichaam tegen het hare, vooral wanneer hij heel erg moe was. Ze had hem zelfs een keer op zijn duim zien zuigen toen hij dacht dat niemand keek. Hugh zou hem daar een standje voor hebben gegeven – ‘Een jongen van jouw leeftijd die zich als een baby gedraagt, het is een schande!’ – maar Pamela vermoedde dat hij zich op school al mans genoeg moest gedragen en dat het dus geen kwaad kon om zo af en toe, wanneer hij eenmaal thuis was, weer een stapje terug te doen.

Nu hij elf jaar oud was, stond hij op het punt de grens naar het puberende leven over te steken. Misschien zou hij, wanneer hij rond Pasen naar huis kwam, al wel een stuk langer zijn – en breder. Ze moest zijn toenaderingen maar zoveel mogelijk koesteren. De reis naar Cheam duurde nog geen twee uur. Nog even en hij was niet meer alleen van haar.

Will draaide zijn hoofd opzij om uit het raampje te kijken en maakte zich voorzichtig los uit haar omhelzing, hoewel hij haar nog niet van zich af duwde.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze.

Hij keek haar aan en knikte.

‘Kijk je uit naar het nieuwe semester?’

‘Nogal. Ik kan niet wachten om Merrow-Jones en Carter weer te zien. Ik ben zo benieuwd wat voor kerstcadeaus ze hebben gekregen.’

Het viel vast niet mee voor Will om zijn vrienden over hun kerstcadeautjes te horen vertellen, terwijl zijn eigen familie nooit Kerst vierde. Nog zo’n probleem waarmee je te maken kreeg wanneer je je kind niet naar een Quakerschool stuurde. Pamela gaf een kneepje in zijn schouder. ‘Dat is fijn. En ik neem aan dat jij hun ook graag jouw nieuwe cricketoutfit wilt laten zien.’

Will legde zijn hand op de hare. ‘Iedereen heeft cricket-tenues, moeder. Maar ik zie wel uit naar de trainingen.’

Pamela forceerde een glimlach. ‘Inderdaad.’

‘De volgende keer dat je naar huis komt moet je ons echt eens laten zien hoe goed je geworden bent,’ riep Hugh over zijn schouder.

‘Ik kan niet wachten,’ antwoordde Will.

‘Ik ook niet,’ zei Pamela. ‘Nog maar vier weken tot je volgende verlof.’

‘Niet te geloven dat u dat uitgerekend hebt.’

Pamela keek naar haar zoons lachende gezicht, zijn blozende wangen en glanzende ogen. Natuurlijk hield ze de tijd bij. De weken, de dagen, de uren. Er ging geen dag voorbij dat ze niet aftelde.

Zodra ze in Hampstead waren teruggekeerd en Hugh de auto had geparkeerd, holde Pamela de trap op naar Wills kamer. Toen ze de deur openduwde, werd ze verwelkomd door een mufte lucht. Het rook er nu al muf, verlaten. Bijna alsof Will hier helemaal niet geslapen had tijdens die vier heerlijke weken dat hij schoolvakantie had gehad. Pamela liep naar het bed om haar zoons oude, gestreepte flanellen pyjama op te pakken en vouwde hem voorzichtig op. Hij was te klein geworden. Ze hadden een nieuwe moeten kopen voor op school, samen met de cricketoutfit.

Kitty zou de pyjama waarschijnlijk maar al te graag wassen en in stukken scheuren om er stofdoeken van te maken. Maar Pamela wilde hem nog niet afstaan.

Het kostte haar veel energie om haar gezicht dusdanig te poederen dat de tranenstroom verhuld bleef en de trap af te lopen om te kijken hoe het met Kitty ging. Ze hadden zich een aantal dagen geleden al samen over het menu gebogen: schildpadsoep, kip in roomsaus, spinazie, nieuwe aardappels en gepocheerde peren met vanille-ijs. Pamela had bewust voor een eenvoudig menu gekozen. Diep vanbinnen had ze nog altijd een hekel aan extravagante diners en bovendien gingen de Pallisers momenteel door een zware periode, financieel gezien. Ze hadden zelfs hun kok moeten ontslaan; Josephine stond tegenwoordig zelf in de keuken. Pamela voelde zich er behoorlijk schuldig over dat het met Hughs carrière nu juist zo goed ging, terwijl hun vrienden maar nauwelijks het hoofd boven water konden houden. Ze wilde hen graag verwennen met een lekkere maaltijd, maar dan zonder hun een ongemakkelijk gevoel te geven.

Kitty roerde in de soep die op het fornuis stond te pruttelen. Achter haar, op de grote keukentafel, stonden met militaire precisie de kommen, borden en soepterrines uitgesteld. Ernaast lag een half geplukt kippenkarkas en daar weer naast een schaalje peren. Pamela keek gespannen om zich heen om te controleren of Felix niet toevallig in de buurt was.

‘Alles goed, Kitty?’

‘Ja, mevrouw. Alles onder controle.’

Pamela keek opnieuw de keuken rond. ‘Misschien kun je met dat karkas wel alvast een bouillon maken voor morgen. Dat lijkt me prima als lunch.’ Dat hadden ze vroeger bij haar thuis ook altijd gedaan. Mama kon soms wel drie dagen met één kip doen. Zelfs al waren ze met z’n zessen. Toegegeven, op de laatste dag mocht je al blij zijn als je nog ergens één dun reepje vlees tussen die waterige massa van gort en groenten

vandaan wist te vissen, maar toch.

‘Helemaal goed, mevrouw.’ Kitty draaide aan een knop op het fornuis en algauw borrelde de soep wat minder hard.

‘Kan ik nog iets doen?’

Kitty liet haar blik door de smetteloze keuken glijden. ‘De tafelkaartjes, misschien...’ mompelde ze.

‘Maar natuurlijk, ik zal ze onmiddellijk schrijven.’

‘Is goed, mevrouw.’

Pamela liep naar de salon om haar vulpen uit haar bureaula te halen. Boven het geluid van de soep uit meende ze een zucht van opluchting te horen.

Later die dag, toen ze voor Hugh stond om zijn zwarte stropdas te strikken, verwonderde ze zich er opnieuw over dat de verlegen Quakerjongen die ze in het Ontmoetingshuis had leren kennen uiteindelijk in deze succesvolle, zelfverzekerde man veranderd was. Hoe meer promotie hij binnen het ministerie van Buitenlandse Zaken maakte, hoe meer hij zijn sobere opvoeding van zich af leek te schudden en met een haast verontrustend gemak de weelderige levensstijl, de dure kleding en het heerlijke eten omarmde. Hij leek zelfs oprecht van de concerten en opera’s waar ze verplicht naartoe moesten te genieten. En Pamela schaamde zich er soms bijna voor dat voor haar hetzelfde gold.

Ze keek in de spiegel en streek haar blauwe zijden jurk glad. De jurk had een sobere kleur en een eenvoudige snit. Ze droeg eigenlijk nooit sieraden. Desondanks leek het spiegelbeeld dat naar haar terug staarde meer op dat van een gastvrouw uit de hogere kringen dan op een meisje dat een bescheiden, puriteinse opvoeding had genoten. Ze klemde haar lippen op elkaar toen ze een beetje Chanelparfum in haar hals spoot. Had al dat geld Hugh en haar dan zo snel veranderd? Haar vrijwilligerswerk, het inpakken van kleding en voedsel voor Duitse kinderen, herinnerde haar er bijna dagelijks aan dat veel mensen een stuk minder geluk hadden

dan zij. Ze hoopte echt dat hoe meer invloed Hugh kreeg, hoe meer ze kon doen om deze arme, vervolgte gezinnen te helpen.

Tijdens het eten ging het gesprek alleen maar over financiële zaken. Wall Street... de gouden standaard... begrotingsherformingen. Pamela kon zich maar moeilijk concentreren. Ze was te druk met proeven of de soep niet te zout was, of de aardappels niet te gaar. Met regelen dat Kitty de wijnglazen van hun gasten nog eens volschonk en dat Hugh niet te veel dronk. De eerste keren dat ze gasten ontvingen, hadden ze nog lange discussies gevoerd over de morele aspecten van het schenken van alcohol. Dat ging namelijk in tegen het Quakeronderwijs dat ze genoten hadden. Hugh vond dat ze hun geloof niet aan hun gasten mochten opdringen en Pamela was daar aarzelend in meegegaan. Maar tegenwoordig deed Hugh vrolijk met het gezelschap mee.

Het was dan ook een grote opluchting toen Kitty de mannen na een tijdje een glaasje port kwam brengen en zij Josephine mee kon nemen naar de zitkamer voor een kop koffie.

Josephine was erg stil geweest tijdens de maaltijd en Pamela wilde haar een beetje uit haar schulp trekken. Ze schonk de stomende koffie uit de kan en overhandigde Josephine een kopje. 'De zaken staan er dus nog niet beter voor?' mompelde ze. Het was inmiddels een tweede natuur voor haar geworden om het bekakte accent van haar vriendin te imiteren; het accent waarmee ze was opgegroeid had ze al heel lang geleden van zich afgeschud. Nog zo'n compromis op het terrein van authenticiteit en zelfbeschikking. Maar Hugh had haar ervan weten te overtuigen hoe belangrijk het was om zich aan haar omgeving aan te passen.

Josephine schudde haar hoofd. 'Als Philip niet gauw meer werk vindt, ben ik bang dat wij straks ook een beroep zullen moeten doen op die voedselpakketten die jij voor die buitenlandse kinderen maakt.' Haar mond vertrok.

Pamela zette haar kopje met een klap op tafel, waardoor er wat koffie over de rand gulpte. Ze veegde de vlekken met haar zakdoekje weg. 'Je weet dat we jullie graag willen helpen, op welke manier dan ook.'

Josephine slaakte een zucht. 'Ja, dat weet ik. Het voelt alleen zo vreemd dat jij zoveel voor die Duitsers doet, terwijl er in Engeland ondertussen ook kinderen doodgaan van de honger.'

Pamela schonk zichzelf een nieuw kopje koffie in. 'Quakers kijken niet naar afkomst. Uiteindelijk zijn alle mensen hetzelfde. En als ze in nood zijn, proberen wij hen te helpen.'

'Zeer prijzenswaardig,' mompelde Josephine, waarna ze een slok van haar koffie nam.

Pamela glimlachte flauwtjes. Ze wist dat de Pallisers het haar kwalijk namen dat ze Duitse kinderen hielp, maar ze zou haar liefdadigheidswerk niet zomaar opgeven. Voor niemand niet.

Gelukkig ging het gesprek al gauw over hun eigen kinderen. Josephine en Philip hadden ook een zoon, James, die eveneens op Cheam zat, één jaar boven Will. Hij had een beurs gekregen, wat betekende dat ze hem gelukkig niet van school hoefden te halen. Soms reden ze met elkaar mee om de kinderen op te halen of weg te brengen, hoewel ze na het verlof rondom het Michaëlsfeest altijd los van elkaar reisden. Want dan was er gewoon niet genoeg plek voor beide jongens in de auto, met al die bagage voor het nieuwe semester.

De dochters van de Pallisers zaten nog op Sarum Hall, ondanks hun toenemende moeite om het schoolgeld bij elkaar te sprokkelen. Pamela benijdde Josephine, die haar dochters 's ochtends gewoon lopend naar school kon brengen en 's middags weer kon ophalen. Wat moest het heerlijk zijn om je kinderen elke avond aan tafel te hebben, om even hun kamertjes te kunnen binnensluipen wanneer zij al lagen te slapen, om hun warrige haar op het kussen te zien liggen, hun ademhaling te horen, om hen te troosten wanneer ze een nare droom hadden gehad. Pamela probeerde nu vooral niet

aan Will te denken, die bibberend onder een grijze deken en op dat bobbelige matras in die koude slaapzaal in slaap probeerde te vallen. Hoe meer je voor het onderwijs van je kind betaalde, zo leek het wel, hoe spartaanser het onderkomen werd. Maar goed, het was nog altijd hun eigen keuze geweest om Will naar deze school te sturen – althans, Hughs keuze. Hoe vreselijk moest het wel niet zijn voor die arme Duitse ouders, die hun kinderen naar Engeland stuurden, in de hoop hen tegen hun steeds vijandiger wordende overheid te beschermen, en zich steeds opnieuw afvroegen of ze hen ooit nog levend zouden terugzien?

Gelukkig waren hun gasten rond middernacht weer vertrokken. Pamela smachtte ernaar om zich uit haar korset te worstelen en haar flanellen nachtjapon aan te trekken. Ze zat aan haar kaptafel en smeerde een laag crème op haar gezicht, terwijl Hugh rechtop in bed zat en al ritselend een nogal gekreukt exemplaar van de *Times* zat te lezen.

‘Alles goed met Josephine?’ vroeg hij. Zijn stem klonk gedempt achter het papier.

‘Ik geloof van wel.’ Pamela begon haar haren te borstelen. Ze gebruikte daar allang niet meer de honderd halen voor die ze als kind nodig had gehad, toen ze het nog los over haar schouders had gedragen. Het was nu veel korter en golfde rondom haar gezicht. Ze had afgelopen week een permanentje laten zetten en wilde niet dat de krullen nu al uitzakten. Ze legde de borstel neer en bracht haar haar met haar vingers in model. ‘Maar volgens mij moeten ze de broekriem behoorlijk strak aantrekken.’

‘Dat zei Philip ook al. Dat moet vast niet gemakkelijk voor die arme kerel zijn.’

‘Inderdaad.’ Pamela klom in bed en begroef zich onder Hughs krant. ‘Hoewel ik ook best weleens jaloers ben op Josephine, omdat zij haar meisjes nog gewoon thuis heeft.’

Hugh vouwde de krant op en liet hem op de vloer vallen.

Hij sloeg een arm om Pamela heen en liet zijn hoofd tegen het hare rusten. ‘Ik weet dat je Will verschrikkelijk mist, lieverd, maar het is goed voor hem om op Cheam te zijn. Hij mengt zich nu onder de juiste soort mensen.’

Pamela maakte zich even van Hugh los. ‘De juiste soort mensen? Andere Quakers, dat is de juiste soort, Hugh. Ik vind echt dat hij na Cheam naar Leighton Park moet gaan. Het is belangrijk dat hij naar een Quakerschool gaat.’

Hugh draaide zich om, schudde zijn kussen op en duwde haar toen van zich af. ‘De Pallisers hopen dat ze James naar Malborough kunnen sturen – als hij opnieuw een beurs kan krijgen. Ik denk dat wij dat op zijn minst ook moeten overwegen.’

Pamela ging op haar rug liggen. ‘Ik dacht dat we het hier al over eens waren. Jij was toch ook goed te spreken over Leighton?’

‘Ja, natuurlijk, maar mijn vader werkte niet voor BZ.’

Pamela’s neus ving een klein vleugje port op toen Hugh uitademde. ‘Maak jij je dan nooit zorgen dat we onze overtuigingen vroeg of laat uit het oog zullen verliezen?’

Hugh sloot zijn ogen. Hij was zo stil dat Pamela zich afvroeg of hij niet al in slaap gevallen was. ‘In mijn hart ben ik nog altijd een Quaker,’ mompelde hij toen. ‘En er zitten nog veel meer Quakers in de regering. We kunnen van binnenuit een heleboel goed werk doen.’

Pamela rolde zich van hem af. Maar Hugh lag al lichtjes te snurken. Hun gesprek liet nog even op zich wachten.

Een onvergetelijk verhaal over de vele gezichten van moederliefde in oorlogstijd

Praag, 1939. De jonge Joodse Eva heeft alles over voor haar driejarige dochtertje Miriam. Als de nazi's Praag binnenvallen, besluit ze het onmogelijke te doen. Ze zet haar dochtertje op een van de kindertreinen naar Londen. Het is de enige manier om haar te beschermen tegen het gevaar dat hen aan alle kanten insluit. Tegelijkertijd beseft Eva dat ze haar dochter waarschijnlijk nooit meer zal terugzien...

In Londen zoekt vrijwilliger Pamela onderdak voor de duizenden Joodse kinderen die een veilig thuis zoeken. Dan ziet ze Miriam: een stil, verloren meisje dat haar moeder mist en zich vastklampt aan alles wat haar nog aan thuis herinnert. Pamela kan het niet over haar hart verkrijgen haar aan haar lot over te laten en neemt haar zelf in huis.

Het meisje op perron 1 vertelt het verhaal van twee vrouwen die elkaar nooit ontmoeten, maar door één kind onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. De geschiedenis van de Kindertransport-treinen die duizenden Joodse kinderen uit bezet Europa hebben gered, werpt een ontroerend licht op de ongekende moed van moeders als het op hun kinderen aankomt.

Gill Thompson schrijft historische romans over hoop, moed en liefde ten tijde van de Tweede Wereldoorlog.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 740678